

MAGVETÉS

A SÁRVÁRI EVANGÉLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

2014. REFORMÁCIÓ

Reformáció pont 500.

Ez alatt a címszó alatt már pár éve beharangozták a reformáció jubileumát 2017-ben.

Az úton odafelé akár éves témákkal, akár egyéb rendezvényekkel készülünk a jubileumra.

Így mi is, amikor a tavalyi sárosvári találkozás után most Sopronban találkoztunk – a budaváriak, a sárosváriak, a soproniak. Erre az áhitatra készültünk – feleségem, Eszter rajzokkal, én gondolatokkal.

Kétség nincs, hogy Richly Zsolt jelenléte inspiráló erő volt, hogy mi is vetítsünk fel rajzokat. A rajzolás mint művészi tevékenység megengedi azt, hogy néha túlozni lehet. Tehát gondolataim tele lesznek túlzásokkal. És ez a túlzás már ott kezdődik, amikor ezekre az egyszerű rajzokra azt mondom, hogy ez művészet.

De néha a túlzás nem csak emocionálisan érinti meg az embereket, hanem frappánsan rá tud mutatni komoly kérdésekre. És ez talán ebben a mai témában egészen jó módszer. Tehát kísérjék figyelemmel a gondolataimhoz vetített rajzokat.

Ha a reformáció ennyire a középpontban áll, tulajdonképpen nem is nagy csoda, hogy megelevenedik bennünk egy olyan gondolat, hogy a reformáció – az valami jó, hasznos, szükséges, meg talán divatos dolog! Tehát! Mire várunk még! Gyűrjük fel az ingujjat!

**Nosza, reformáljunk mi is!
... valamit.**

Ugye, gyorsan arra a belátásra juthatunk viszont, hogy a reformálás, az újítás nem lehet öncél. Nem reformálunk a reformálás kedvéért.

Konfrontálódnunk kell tehát azzal a kérdéssel:

**Hogyan reformáljunk?
És tulajdonképpen mit?**

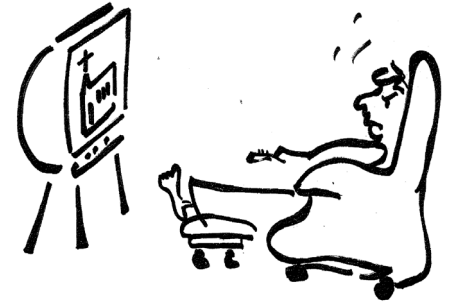
Maga az, hogy reformálás, újítás – felébredsztheti bennünk a kritikust.

Van, hogy szívesen és könnyen kritizálunk dolgokat, akár az egyházon kívül, de előszeretettel az egyházon belül is.

Hiszen persze minden tökéletes lenne, ha többször megkérdéznének minket, hogy mit és hogyan kell csinálni. De mivel ez általában elmarad, látunk sok mindent, amit nem találunk jónak.

Most bemutatom két féle módját annak, ahogyan kritizáljuk sokszor az egyházat – olyan kritizálás ez, amely maga is újításra, reformálásra szorul sok esetben.

Az egyik kritizálási mód egészen hasonlít arra a kritizálásra, mint amikor ugye foci vb-t nézünk a tévében, sör mellett, ropi mellett.

Talán, amikor 7:1-re nyert a német csapat Brazília ellen, akkor ez egy olyan pillanat volt, amikor a kritikusok már nem kaptak levegőt a látványtól. De egyébként alig van olyan meccs, amikor ne ülnének milliók úgy a tévé előtt, hogy ne tudnának sokkal jobban mindent.

Akkor tuti, hogy mi okosabbak vagyunk mint az edző, és így monitoron keresztül megkérdézzük őt: Hát, te drága Joachim Löw! Miért hagyod az öreg Klosét játszani? Helyette tuti, hogy Thomas Müller ezerszer jobb lenne. Persze, ha olyan meccs van, amikor Thomas Müller játszik, akkor kellene a bevált, tapasztalatokban gazdag Miroslav Klose.

Ahogyan csinálja, az mindenesetre rossz.

Talán sejtik, hogy mire fut ki ez a gondolat.

Sokszor egészen hasonlóan kritizálják az egyházat. Bár maguk is tagjai a kritikus szemmel vizsgált egyháznak vagy gyülekezetnek, mégis úgy tekintenek rá, mintha teljesen kívülállóknak lennének. Ez nem jó, azt miért így csinálják, amazt miért nem tudják rendesen működtetni?

Közben átvitt értelemben ülnek a fotelben, sörrel, ropival, és eszükbe se jut – ebben a gyülekezeti példában -, hogy ez nem foci, hanem nekik kéne mezben a pályán állni, és ott felelősséget vállalni, kreativitásukat belevinni a meccsbe. Persze, akkor már nem egyedül, mint kritikus, hanem csapatban, mint azok, akik tesznek valamit.

(Folytatás a 2. oldalon)

Reformáció pont 500.

Nyilván, a fotel kényelmesebb.

Megvéd minket attól, hogy minket kritizáljanak.

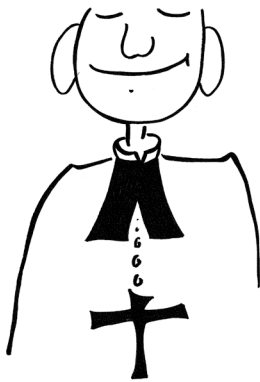
Egyébként:

Bevallom, van, amikor én is elfoglalom ezt a foteles helyet, és csodálkozom azon, ami az egyházban történik, milyen érdekes szokások vannak.

Egy példa?

Szívesen.

Én például nem értem, hogy miért van nálunk használatban a püspöki kereszt – mint hierarchikus jel.

Ugye tudjuk jól, Krisztus meghalt mindnyájunkért. Az egyszerű emberért ugyanúgy, mint a püspökéért. Tehát a kereszt pont egy olyan

jel, ami minden ember esetében ugyanazt kell jelentse, hogy az egyházon belüli hierarchiát éppen ezzel nem szabadna jelezni.

Bajorországban még az a szokás jön ehhez, hogy minél magasabb rangú egy kereszthordozó, annál nagyobb a kereszt.

Mire használjuk mi a keresztet?

Ha nem elég a Luther-kabát a püspökök megjelölésére, mert minden egyszerű mezei lelkésznek van egy ilyen, akkor pont a kereszt kell?

Mit jelent nekünk tehát a kereszt?

Ezen jól lehetne filozofálni, és ez meg is történt. Gondoljunk nyugodtan ezen a kérdésen, talán nem szentségtörés, meg nekem talán nem azonnali felmondást jelent, ha ezeket a gondolatokat elmondom.

De tudom én is jól, hogy ez egy mellékvágány.

Nem lehet az a nagy cél, hogy ilyen ka Liberú kérdésekkel foglalkozunk végig.

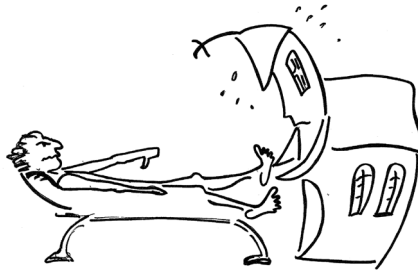
Azaz: Máshol talán van nagyobb gond is. Meg komolyan kérdezve: engem ténylegesen mennyire zavar a püspöki kereszt?

Talán, annyira mégsem, úgyhogy lépünk egyet:

Máris elérkeztünk a második kritizáló módszerhez – hogy életem én át az egyházat, mi zavar engem.

Itt most tényleg tessék egoistán gondolkodni, hiszen gyakran lehet ilyen fajta kritikussággal találkozni.

Nézzük a képet.

Itt fekszik a gyülekezeti tag. Itt fekszünk mi a masszírozó asztalon, és várjuk az egyháztól a szolgáltatást. Hiszen, nem kérdés, ez jár nekünk. Fizetjük a tagdíjat vagy nem. Mindegy. Ez jár nekünk.

Sőt, az egyház meg is masszírozza a lábunkat, ahogyan mi ezt kértük.

De nem vagyunk elégedettek, mert nem csinálja olyan jól, olyan intenzíven, olyan szépen, ahogyan mi ezt szeretnénk.

Mit csináljunk tehát: Természetesen kritizáljuk az egyházat. Jobban kéne masszíroznia engem, jobban kéne szolgáltatni nekem. Igaz, egyébként nem nagyon látni engem a gyülekezetben. Meg eszemben sincs, hogy magam beszálljak a masszírozó munkacsoportba, minek is, engem lássanak el.

Magyarul: Van, akiket mozgat a kérdés: Hogy engem – meg talán a szűk családomat – hogy tudna az egyház még jobban kielégíteni? Ezt a részt látom az egyházból, más tevékenységeket kevésbé. De ennyi is elég.

Elég legalábbis arra, hogy előrukkolhassak kritikámmal, újítási, reformációi ötleteimmel.

Na, és most itt megállok.

Talán egyesek legbelül már kicsit felháborodtak, hogy ez azért nem teljesen így van, meg túl sötéten tüntetem fel itt a gyülekezeti tagokat, akik közül sok az aktív, az elszánt tag.

Tudom én is jól. De túlzásokat ígértem, és ki tudja, talán mégis van benne valamilyen valóságra mutató mag.

De ha ezek az újítási módszerek nem hatnak, akkor megint felvetődik a kérdés, hogy mit reformáljunk, és hogy?

És mit mondana a nagy reformátor ezekhez a reformálási módszerekhez?

Hál' Istennek, még három év van előtünk 2017-ig.

Talán még nem tartunk ott, hogy már a nagy aktivitásba be kellene vetni magunkat, hogy a sok programot hogyan szervezzük részleteikben.

Hanem tudunk még megállni, pihenni, gondolkodni, nagyobb kérdéseknek helyet adni.

Például most ezen a reggelen.

Én javasolom, hogy mielőtt nagyon kifelé néznénk, hogy a gyülekezetekben, az egyházban mit lehetne a jubileum alkalmából reformálni, kezdjük e munkát mégis önmagunkban.

Melyik az a kilencvenöt tétel, amiket nem a templomunk ajtaján szögeznénk ki, hanem amiket

mindenki a saját szívére helyezne.

Nézzünk tehát először csak önmagunkba, szívünkbe, lelkünkbe.

Legyünk kritikusok önmagunkkal szemben is, de mindenképpen újlásokra készek!

Mit jelent nekem Isten?

Mit jelent nekem a hit?

Mit jelent nekem az egyház?

Ezek ugye lehetnek elméleti kérdések az önvizsgálat során.

Aztán pedig: Hogyan élelem az életemet?

Ez ugye lehet egy gyakorlati kérdés az önvizsgálatban.

Aztán pedig egy izgalmas kérdés:

A válaszok a most feltett kérdésekre állnak-e valahogyan összefüggésben egymással?

(Folytatás a 3. oldalon)

Reformáció pont 500.

(Folytatás a 2. oldalról)

Vagy van olyan, hogy igen, persze, sokat jelent nekem Isten, fontos a hit, becsülöm az egyházat. De az életemben, hétköznapjaimban ennek nem éppen lehet nagyon nyomát találni.

**Meg aztán egy későbbi lépés:
Mit tudok én tenni az egyházban, a gyülekezetemben?**

Mire vagyok képes, mit tudok jól, mik a tehetségeim? - És ezeket, hogyan tudom hasznosítani a gyülekezetben – mások hasznára, saját magam öröme, Krisztus egyházának építésére, Isten dicsőségére?

Igy az általam követelt belső – szívünkön belüli – reformációból szintén növekszik valami, ami hat a gyülekezetekre, az egyházra. És talán teljesen másféle újításokat hoz, ha újult szívvel, lélekkel tekintünk a gyülekezetre, az egyház-

ra, mintha csak csupán reformálási kedvben újítgatunk.

Ecclesia semper reformanda – az egyház mindenkor újítandó.

Ezt a nagy szlogent ne olvassuk anélkül, hogy tudjuk ezt is:

Az egyházban lévő szívek szintén mindig megújulandók.

Újult szíveken át újul jó módon az egyház is.

Ebben segítsen minket a mindenható Isten, Jézus Krisztus által a Szentlélek erejével.

Holger Manke (gondolatok),
Manke-Lackner Eszter (rajzok)

Közelebb az Úrhoz és egymáshoz

Missziós tevékenységük részeként musical tábort vezetett amerikai testvérgyülekezetünk csoportja július elején egyházközségünkben, melynek végén a Tales of Wonder című darabot teltház előtt mutatták be a résztvevők a Tinódi Gimnázium dísztermében.

Az amerikai testvérgyülekezetünk tagjai időről időre visszatérnek Sárvárra missziós célokkal. Idén nyáron huszonegyen érkeztek városunkba.

- Az első látogatásunk Magyarországon még 1994-ben volt, akkor csak ketten jártunk Gyarmati István lelkészéknél, az elmúlt húsz év alatt nötte ki magát a kezdeményezés ekkorára. A korábbi években sok építkezésen vettünk részt, több korosztály számára nyelvtáborokat szerveztünk. Idén musicaltábor indítottunk, emellett Sárváron és térségében két látogató csoporttal idős embereket és családokat kerestünk fel, ezáltal tapasztalatokat is gyűjtöttünk. Valamint amerikai és magyar gyülekezeti tagok népes csoportja most is dolgozott két egyházi épület felújításán – tudtuk meg Gayle Sundettől, az egyik amerikai gyülekezeti tagtól.

Az egy hetes zenei táborban az amerikai misszió tagjai három korosztályban foglalkoztak a résztvevőkkel: 6 és 12 éves kor között tizenheten, 13 és 19 éves kor között tizennégyen, felnőtt kategóriában pedig harmincheten tanulhatták meg a Tales of Wonder című darabot, emellett pedig fejleszthették angol nyelvtudásukat.

- Amikor sokan dolgoznak egy nagy projekten, az a résztvevőket közelebb hozza egymáshoz, és mivel vallásos történetről van szó, ezáltal az Úrhoz is közelebb kerülnek – osztotta meg a musicaltábor sikerének titkát Vianna Pilkington kórusvezető. - Szeretem a munkát és a kihívásokat. Most olyan darabot akartam Sárvárra hozni, ami belefér egy bőröndbe. Így esett a választásom a Tales of Wonder című darabra. A musical a bibliai üzenet továbbadásának örömét dolgozza fel 12 dalban. A három részben az Atya, a Fiú és a Szentlélek munkája domborodik ki.

Vianna Pilkington valóban megfeszített munkatempót diktált abban az egy hétben, amíg az ideiglenesen összeálló kórust felkészítette a vasárnapi bemutatóra. Kora reggeltől késő estig próbált a kórustagokkal, közben pedig készült a színpad hát-

tere is.

Beszélgetésünk során kiderült az is, hogy a bedfordi testvérgyülekezetben jóval aktívabb a gyülekezeti élet, mint nálunk, Magyarországon.

- Jómagam és az itt lévő barátaim általában heti nyolc órát fordítunk gyülekezeti életre, például erre az útra már tavaly szeptember óta készültünk. A díszletek kitalálása, a foglalkoztató füzetek elkészítése, az utazáshoz az adományok összegyűjtése komoly előkészítő munkát jelentett. Az életünk fontos része a missziós tevékenység, ennek során jártunk már Mexikóban, New Orleansban a hurrikán után, és segítettünk Afrikában is misszionárius csoportokat – tájékoztatott John McGuire, a misszió vezetője.

- Példamutató, ahogy amerikai testvérgyülekezetünkben az emberek részt vállalnak a gyülekezeti életből, hetente többször megfordulnak a gyülekezeti házban. Ezzel szemben nálunk, Magyarországon, már annak is örülünk, ha vasárnap templomba eljönnek a gyülekezeti tagok – tette hozzá Gyarmati István lelkész.

A musical tábor sikerét mutatja, hogy a július elején tartott rendhagyó istentisztelet végén vastappsal hálálta meg a gyülekezet az emlékezetes és lélekemelő előadást a Tinódi gimnázium dísztermében. Az egy hetes tábor méltó módon koronázták meg, mikor a sikeres bemutató végén a kórus és a gyülekezet tagjai együtt énekeltek.

Tömböly Ágnes

Kezdődik a musical istentisztelet

Órimagyaródsi élmények

2014. Augusztus 10. vasárnap:

Ebéd után indultunk el az őrimagyaródsi zenei táborba, ahol egy felejthetetlen hét várt ránk. Mindannyian körülbelül fél négy, vagy legkésőbb fél öt körül érkeztünk. Nyomban utána kicsomagoltunk bőröndjeinkből és búcsút vettünk szüleinktől. Miután mindannyian megérkeztünk a táborba, vacsora várt bennünket, körülbelül hat órákor. Minden étkezést dallal és imádsággal

Balázs Fanni és Illés Csenge őrimagyaródsi beszámolóját olvassa

gal kezdtünk, és zártunk. Vacsora után összegyűltünk az udvaron és megismerkedtünk egymással. Utána jött a Titkos Tesó röviden TT. húzása. Andrea néni bár nem engedte meg, hogy eláruljuk egymásnak, azt hiszem ezt senki sem tartotta be közülünk. A napot egy rövid áhítat zárta. Az idei évi tábornak a témája Vizes jelek a Bibliából. Már aznap este jó volt a hangulat a mi szobánkban. Mindenkinek jó volt a kedve, de főleg Johannának. Elég sokszor jöttek be a szobánkba a tanárok, hogy itt az ideje elaludni, de aznap este nem sokat aludtunk.

A napot egy közös imádság zárta, amit Irénke néniel együtt mondtunk.

Augusztus 11. hétfő:

A reggelt egy zenés ébresztővel kezdtük, Andrea néniel, Levivel és persze Szuszival. Mindnyájunknak körülbelül negyed órája volt felöltözni, megmosakodni és rendbe tennünk magunkat. De mielőtt kiléptünk volna a szobából, Irénke néniel felolvastuk a napi igét az Útmutatóból és elmondtuk az Úrtól tanult imát. Később még reggeli előtt egy rövid torna várt ránk. Sajnos csak ez az egy reggel volt napsütéses, mert az idő nem dolgozott a mi kedvünkre. Majd reggelivel folytattuk a napot. Utána áhítat várt ránk és természetesen az énekkar. Majd beosztották a zeneóráinkat. És elkezdődtek az órák. Mindenki szorgalmasan készült minden órára és örültünk, hogy zenélhetünk. Délután csendes pihenő, órák és játékok vártak ránk. Az este sem volt másképpen, mint előző nap, vacsora, áhítat, énekkar majd a hosszantartó fürdés és beszélgetés.

Augusztus 12. kedd:

Ez a napunk is ugyanúgy zajlott, mint az előző. Délelőtt kézműves és zenei órák, valamint gyakorlások váltogatták egymást. Délután csendes pihenő volt, majd utána vetélkedők és zenei órák vártak ránk. Majd estefelé segítgettünk Irénke néniel és Jóska bácsinak a konyhában szeletelni a kenyeret és szalámit, az asztalokat megteríteni, és persze mosogatni. Az esténk az előbbi estékhez képest csak annyit változott, hogy miután visszaértünk az áhítatról és énekkarról, a társalgóban énekelünk és jól szórakoztunk.

Augusztus 13. szerda:

Ezen a napon már mindannyian lázban égtünk, hiszen már alig vártuk, hogy lemenjünk délután a Vadása tóra, ahol szinte mindenki megmártózott a hideg vízben. Voltak olyanok is, akik át is úszták a gyönyörű szép tavat. De a délelőttünk sem volt unalmas. A napunk szintén áhítattal, énekkarral, majd egy esti kis játékkal zárult.

Kovács Johanna a zenei táborban tanultakat adja elő furulyán

Augusztus 14. csütörtök

Ma is egy gyönyörű nap virradt ránk. Miután reggel felébredtünk, gyorsan felöltöztünk, elmondtuk a közös imát és segítgettünk Fannival Irénke néniel és Jóska bácsinak a konyhában. Reggeli után lementünk a templomba áhítatra és énekkarra. Ezután pedig zenei órák kezdődtek. Közben lehetett kézműveskedni, gyakorolni az órákra, játszani és beszélgetni. Ebéd után, vetélkedő vette kezdetét amelyen a csapatok különböző feladatokra vállalkozhattak, több kisebb nyereségyért. Vetélkedő után következtek a délutáni hangszeres órák. Utána pedig a finom vacsora. Vacsora után templomba mentünk áhítatra és énekkarra. Amikor visszaértünk a táborhelyre, játék kezdődött. 21:30-kor takarodó volt, amit persze senki sem bírt betartani. A vicceselések és a közös nevetések elmaradhatatlanok voltak esténként. A végén közös imádságot mondtunk és álomra hajtottuk a fejünket.

Augusztus 15. péntek

Reggel fél nyolc tájban zenével ébresztettek minket. A reggel a szokásos módon zajlott. Megmosakodtunk, felöltöztünk, mondtunk egy közös imát és segítgettünk a konyhában. Az esős idő miatt sajnos a reggeli torna ma is elmaradt. Reggeli után lementünk a templomba majd utána zeneórák kezdődtek. Napközben a szokásos napi programokon vettünk részt. Ezt követően megebédeltünk és csendes pihenő volt fél 3 ig. Csendes pihenő végeztével újabb vetélkedő kezdődött. Ezen a vetélkedőn a csapatok összemérhették egymással tudásukat. Vetélkedő után jöttek a délutáni zeneórák, majd utána a vacsora, az áhítat és az énekkar, végül pedig az esti játék és a takarodó. Takarodókor imával fejeztük be a napot.

Augusztus 16. szombat

Ma is korán keltünk, mint a többi napon. A szokásos reggeli teendők után megreggeliztünk. Majd ismét ellátogattunk a templomba ahol szorgosan készültünk a délutáni és a vasárnapi fellépésünkre és tartottunk egy remek áhítatot. Zeneórákon mindenki

(Folytatás az 5. oldalon)

Őrimagyaródsdi élmények

(Folytatás a 4. oldalról)

elgyakorolta a darabját. Ebéd, csendes pihenő és a délutáni zene órák után lementünk a templomba, ahol tartottunk a tanzakoknak megfelelően egy utolsó próbát. 17:00-kor elkezdődött a mi kis előadásunk a tábori zene darabjainkból. Nagyon sokan voltak, szépen sikerült a bemutatónk. Vacsora végeztével részt vettünk az utolsó áhítaton és az utolsó énekkaron. Majd mindezek után visszamentünk a táborhelyre. Megmosakodtunk, együtt imádkoztunk és lepihentünk.

Augusztus 17. vasárnap

Ma virradt fel a legeslegjobb nap a tábor lakóira. Ma volt a nagy szereplésünk napja. Már korán reggel mindenkinek na-

gyon hiányoztak a szülei. Jókor reggel felöltöztünk ünneplőbe, majd megreggeliztünk. Reggeli után megérkeztek a szüleink. Gyorsan bepakoltunk a bőröndbe, majd a kocsiba. Részt vettünk a legutolsó énekkari és hangszeres próbán. A templomban 11 órakor kezdődött az istentisztelet. Nagyon sokan voltak és mindenkinek tetszett a produkciónk. Istentisztelet után könnyes búcsút vettünk társainktól és elhagytuk a tábor helyet. Nagyon jól éreztük magunkat remélem jövőre is eljuttunk ebbe a táborba.

Balázs Fanni 9. osztályos és
Illés Csenge 8. osztályos tanuló

Hitoktató munkaközösségünknek új tagja van

Szabó-Bodor Antónia vagyok. Gyülekezetünk tagjainak többsége már ismer valamennyire.

1977-ben születtem Veszprémben. Amikor alsó tagozatos voltam, a nagymamám fogta a kezem és vitt vasárnaponként hittanórákra és az azt követő misékre. Katolikus neveltetést kaptam. Voltam elsődíjazó és bérmálkozó is. Az ének-zenei általános iskola elvégzése után, az abban az évben induló katolikus gimnáziumban folytattam tanulmányaimat Veszprémben. Mivel nagy családban nőttem fel (5 húgom van), mindig is közel állt hozzám a gondolat, hogy gyerekekkel foglalkozzam. A választásom a kisiskolásokra esett, így érettségi után a győri tanítóképzőben sajtátítottam el a választott hivatásomat. A diplomám kézhezvétele után szeptemberben már iskolában dolgoztam.

Antónia tanárnő családjában

Szülővárosomban jártam először evangélikus gyülekezetnél. Azonnal megfogott a közvetlenség, a családi hangulat. Egyre rendszeresebben látogattam az istentiszteleteket, egyre több embert megismertem. Bár katolikus voltam, ők annak örültek, hogy ott vagyok és hamarosan bevontak a gyerekek körüli munkába. Jó kapcsolat alakult ki az Isó lelkész házaspárral és a kántorral, akit ma is barátnőmnek nevezhetek. Énekeltem a gyülekezet gospel kórusában is. Ebben a gyüle-

kezetben akadt a kezembe először könyv Luther életéről és munkásságáról, ami nagy hatással volt rám.

2009-ben Isten más vidékre kalauzolt. Veszprémtől és a családomtól 80 km-re költöztünk a párommal és két gyermekemmel. Káldon alakítottuk ki közös életünket. Éppen a hitoktatás vezetett minket Sárvárra: Kissomlyóról nem nagyon járt át a lelkész órákat tartani, én pedig fontosnak tartottam, hogy az akkor másodikos fiam folytathassa hittan tanulmányait. Rögtön meghívást kaptunk tánctanfolyamra és baba-mama körbe is, mi pedig éltünk a lehetőséggel. Ahogy az idő haladt, egyre inkább bekapcsolódtam a baba-mama foglalkozásokba, ami egy azóta tartó barátságot is adott nekünk a Krizsán családdal.

2010 decemberére terveztük a házasságkötésünket Gyulával, aki szintén katolikus volt, így nagy döntést hoztunk: konfirmálunk. November 17-én, már mint evangélikusok léptük át a templom kapuját. Nagyon büszkék vagyunk, hogy az ajándékba kapott Bibliánkban Samu bácsi aláírását örizhetjük, aki nagy példakép számunkra.

Már korábban is kaptam felkérést arra, hogy hittant tanítsak, de a családbővülés ezt eddig megakadályozta. Legkisebb lányunk immár 1 éves lett, így végre én is bekapcsolódhattam a munkába, hogy segítsék a gyerekeknek megismerni Jézust és Istent. Ebben segítségemre van mindaz, amit egy 1 éves REMA tanfolyamon tanultam. Ők hoztak Magyarországra egy olyan módszert, amit Amerikában régóta sikerrel alkalmaznak. A lényege, hogy a gyerekek átérezzék, megtapasztalják mindazt, amit a bibliai történet vagy Jézus tanít, így nem csak egy adathalmaz lesz számukra, hanem a személyiségük részévé válik.

Bízom benne, hogy a közös munkánk sok jó gyümölcsöt terem majd. Igyekszem bizalmas kapcsolatot kialakítani a diákokkal, szeretetteljes légkört teremteni és minél hitelesebb lenni a számukra.

Én a saját életemben már megtapasztaltam Isten gondviselő szeretetét és hiszem, hogy ő vezetett engem idáig. Itt az idő, hogy most én vezessem a gyerekeket öhozzá.

Kérem a testvéreket, imával segítsenek bennünket az úton!
Ámen

Szabó-Bodor Antónia

Nagy Gézáné született Varjú Tünde szép élete

Gyülekezetünk hűséges pénztárosa 56 éves korában, özvegye 13. évében váratlan hirtelenséggel tért haza Teremtőjéhez. 1958. november 5.-én született. Kisleány korában szüleivel beköltöztek Gécéről Sárvárra. Férjével, annak haláláig 23 évet éltek együtt. Egy fiút neveltek fel, majd annak házasságából született unokája nagyon sok örömet jelentett számára. Gyülekezetünk pénztárosa és könyvelője volt 8 éven át. Nagy részvét mellett 2014. július 28.-án délután búcsúztunk tőle a sárvári temetőben. A szertartáson Györgyi Zsolt lelkész úr és a Kortárs Keresztyén Kórus vezette a liturgiát.

Igehirdetés:

Isten útmutató igéje: Jn 15,12. 14. 16. alapján szólt hozzánk: Jézus Krisztus mondja: "Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szeretlek titeket. Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelek titeket arra, hogy elmentek és sok jó gyümölcsöt teremjete."

Munka közben a Lelkészi Hivatalban

Sokan élvezték elhunyt szerettünk barátságát. Édesanyai – nagymamai szeretete is napoként megnyilvánult - mindig láthattuk a legújabb családi események és szeretett unokája fényképeit.

Tulajdonképpen két családja volt: A szűkebb családi kör mellett az ő nagyobb családja az egyház volt. Hogy lesz valaki manapság gyülekezeti munkatárs?

- Van mindig egy külső esemény: Miközben e város

ugyan azon útjait járta, amit mások is, és az élet mai kihívásaival találkozott, történt vele valami más is.

- Az ő konfirmációi áldásként kapott igéje teljesedett be. Eszerint az ige szerint Jézus Krisztus kiválasztotta és elhívta, mint az első tanítványokat. Jó volt látni az ő hitbéli örömét és gazdagságát.

Nem volt könnyű az élete.

- Egy évtized alatt négy közvetlen családtagját veszítette el.
- A társadalom történelmi változásai, korábbi munkahelyeinek megszűnései neki is egzisztenciális gondot jelentettek.

- Fizikailag is egy törekeny asszony volt. Olyan betegségek és műtétek sebeit viselte, amiből egy is sok. Panaszkodást viszont soha nem hallottunk tőle. Az időjárási frontok változásai megviselték, de annyit mondott derűsen, hogy „elindultak a hangyák a fejemben”.

Ezeket felül írva így hangzott az ő bizonyágtétele: „A hit lehetővé teszi a dolgokat, nem könnyűvé.”

Az ő áldott élete jó gyümölcsei ránk maradtak – kézzel fogható és lelki örökségként.

- Igényes kézimunkái kiállításon is megállták a helyüket.

- Láthatóan evangélikus ember volt, akinek az életében a keresztyén öröm is látható volt. Élvezte és tovább adta Krisztus barátságát.

- A gyülekezeti élet minden területén aktív szerepet vállalt. Nagyon szerényen mindig ott volt az eseményeken, sok háttér feladatot látott el. Az egyházmegye sok gyülekezete támaszkodott az ő szaktudására. Tagja volt az egyházmegye számvevő-széki bizottságának.

Hogyan tovább?

Jézus Krisztus mondja előrementeknek és itt maradóknak: Ne féljete! Maradjatok énbennem! Hisszük, hogy az ő szép élete az Úr mennyei házában folytatódik.

Gyarmati István

Apa – Fia zarándok út

Előzmények

Evangélikus körökben nem gyakori a zarándok útra indulás. Pedig gyakran élünk azzal a szóhasználattal, hogy az egész élet egy zarándok út. Ábrahámot, minden hívő atyját az Úr indította el a hit és a bizalom hosszú útjára. Felidézhetjük gályarab lelkészeink útját a gyász évtizedben (1671-81), valamint sok hitvalló ősünk emlékét, akik az evangélium felismert világosságáért, vallásuk szabad gyakorlásáért készek voltak vándorbotot fogni, és az ország más részébe költözni. Ausztriában bejárható a Könyvek útja elnevezésű evangélikus zarándok út. Az ellenreformáció idején ezen a csempész útvonalon látták el az üldözött evangélikusokat Bibliával és lelki irodalommal.

Még a szocializmus „masszív” idején, 1985-ben másodlelkészként, az orosházi ifjúsági kör tagjaival 14-en arra vállalkoztunk, hogy az Alföldről kerékpárral megyünk el Gyenesdiásra, az egyetlen országos ifjúsági konferenciára. A konferencia kezdése előtt egy héttel korábban indultunk el. Napi átlagban 80 km-t haladtunk kerülő utakon, és minden este egy-egy gyülekezetnél szálltunk meg, helyi szolgálatot is vállalva. Utunk jel-szava lett, hogy „Az Urat és az ő népét szeretnénk látni!” Erre az Istent kereső kérésre a legboldogítóbb megerősítést kaptuk.

Akkor is és azóta is valljuk, hogy láttuk az Urat és az ő népét. Az akkori idők árnyéka is rávetült utunkra. Haza érvén, fegyelmet és tartós állami megfigyelés alá helyezést kaptam, az ifjúsággal való tiltott foglalkozásért.

Új idők mai zarándokai

Zarándok utak reneszánszát tapasztaljuk szerte Európában. Nekem nem kellett ezt kitalálnom, csupán figyelemmel kísérem az egyetemes egyház, különböző felekezeteinél mutatkozó élénkülő érdeklődést. Fő zarándok célpont továbbra is első helyen: Jeruzsálem és a Szentföld. De az ide szervezett utak, repülővel és autóbusszal inkább nevezhetők egyházi turizmusnak. Ugyanezt tapasztaljuk a második célpontként szereplő római utakon. A harmadik legnépszerűbb zarándok út: az El Camino - Santiago de Compostella, közel 1000 km-es spanyol útvonalánál maradt meg leginkább a gyalogos zarándok jelleg.

A zarándoklás más, mint egy nyaralás

Sőt, az aktív pihenés jelzővel ellátott programoktól is több. Tény, hogy tömegek járják be évente ezt az utat. Ez nem tömeges
(Folytatás a 7. oldalon)

Apa – Fia zarándok út

vonulást jelent, hanem kisebb-nagyobb csoportok párhuzamos haladása ugyanazon ösvényen. Kutaknál, pihenő helyeknél és zarándok szállásoknál utoléri egymást az emberek. Több népi bölcsesség értelmét is újra felfedeztük, például: „Lassan járj, tovább érsz!” Másik: „Aki ballag, halad.” Egyszerre indultunk egy holland fiatal emberrel, akinek olyan rossz mozgása volt, hogy azon gondolkoztunk, mit keres itt? Viszont napról-napra újra láttuk őt és két hét után már a mozgása is sokat javult. Egy lengyel leánnyal is rendre találkoztunk, aki olyan lassan ment, hogy az andalúgnak tűnt, de esténként ugyan ott szállt meg, ahol mi.

A zarándok út nincs túlszabályozva. A legfontosabb elvárások a következők:

Navarra dombjai között haladunk a zarándok úton.

- Induláskor regisztrálni kell, ezzel megkapjuk a zarándok igazolványt, amit minden állomáshelyen pecsételéssel látnak el. Mindenütt betartott szabály, hogy este 10 órakor villanyoltás van a zarándok szállásokon. Következő elvárás, hogy másnap reggel tovább kell menni. Ajánlott mindenki számára egy zarándok útinapló vezetése. Napi lehetőség, de nem kötelező, az esti zarándok misén való részvétel. Ennek kezdési ideje mindenütt látható volt egy hirdető táblán. Mivel mi ezeken rendszeresen részt vettünk, külön élmény volt az a részlet, amikor a szállás helyen történt bejelentkezés alapján nemzetként kihívták a résztvevőket zarándok áldásra a következő bejelentéssel: „Köszöntjük a Magyarországról most köztünk lévő két zarándok testvért!” Utunk során még négy magyar zarándokkal találkoztunk. Különböző országokból pedig még 12 evangélikus résztvevőt ismertünk meg. De találkoztunk hindu és muzulmán zarándokkal is.

Miért indultunk el és mit találtunk az út során?

I. A zarándok út lelkesége érdekelt elsősorban. Mi maradt meg a régi hagyományokból és mi jön át az egészből?

A középkori vezeklő stílusú „kanossza járásból” semmit nem tapasztaltunk. Nagy „keresztalja” csoportokkal sem találkoztunk. Legtöbbször egyedül, vagy egészen kicsi csoportokban indulnak el. Azt tapasztaltuk, hogy a finn Tamás misékhez hasonlóan, kimondva vagy kimondatlanul, sokan kereső lélekkel jönnek ide. Hagyományaink szerint, mi magunkkal vittük és minden reggel a Bibliaolvasó útmutató igéivel és imádsággal kezdtük a napot. Minden útba eső templomba természetesen bementünk, és minden zarándok misén részt vettünk. Ez a cselekedet akár látszatnak is tűnhet. De azt is megérezte, hogy a külső körülmény hordozza a lényegét.

II. Kíváncsi voltam az egész zarándok út működésére, kiépítettségére, ahogy ma mondják: infrastruktúrájára. Csalódás és

viszontagság helyett inkább meglepetések pozitív sora ért minket. Az Út, ami szántóföldek és szőlőskertek között vezet legtöbbször, jól kiépített és karbantartott ösvény. Szinte eltéveszthetetlen, mert sűrűn látni a zarándokút jelzését. Lakott településeken 5 – 10 km-ként követik egymást, ahol a falu elején, közepén és végén is van egy kifolyós kút, de még a mezők közepén

Villafranca-ban halad a promedián

is sok zarándok kutat élveztünk hálaadással.

A zarándok szállók annak ellenére, hogy sok helyen tömegszobában aludtunk, tökéletesek voltak. A fürdőszobák és WC helyiségek is higiéniaileg kifogástalanul tiszták voltak. Az egész országra, úgy a zarándok utak mentére is jellemző volt a tisztaság. Sehol nem láttunk eldobott szemetet. Vacsorára mindenütt kaptunk méltányos áron 5 fogásos zarándok menüt, ami a magyar ízlésnek teljesen megfelelt. Bizonyára egy központi fejlesztésnek köszönhetően minden szálláshelyen igénybe lehetett venni a mosó- és szárító gépeket. Legtöbb helyen ezt a szolgáltatást önkéntesek látták el. A megérkezés, fürdés és átöltözés után, leadtuk a napi szennyesünket, és városnézés, vacsorázás után kimosva, megszáritva, összehajtva visszakaptuk csekély térítés ellenében.

III. Azt is érdeklődéssel vártam, hogy milyen a zarándok út mellett a helyiek napi élete. A globalizáció jeleként egyetlen egy szupermarketet sem láttunk. Van viszont saját üzletház láncolatuk és virágzó kiskereskedelmük. Mivel július végén és augusztus elején jártunk ott, mindenütt belefutottunk a helyi Sanfermines fesztiválba. Ezekkel velem járt a helyi bikafuttatás, a felvonulások és utcabálok sora. A helyiek népviseletben vettek részt, a babakocsis csecsemőtől a tolokocsis aggastyánig. Ilyen közegben egyből kitűnt a ruházat alapján, hogy ki az idegen és ki a zarándok. De semmi atrocitás nem ért bennünket.

Összességében jól esik visszagondolni az El Caminón töltött időnkre. Most is láttuk az Urat és az ő népét. Az 1000 – 1500 éves épített keresztyén örökség lenyűgöző katedrálisait, hídjait, sikátorait bejárva, beszéltek a kövek. Magunk között, apafia, kettesben beszélgettük a legtöbbet. Sok száz zarándokkal is beszélgettünk, hogy ki honnét és miért jött. A teljes zarándok út egyharmadát tettük meg Saint Jeantól Burgosig. Ezen a 300 km-es távon legtöbb időnk a teremtett és az ember által is formált kulturális táj szépségei, panorámája között töltöttük.

Maradandó és leglényegesebb eleme a zarándok útnak az Istentel való találkozás élménye. Nem látni előre a következő nap

(Folytatás a 8. oldalon)

Apa – Fia zarándok út

A burgosi katedrális

végét, de ha megtettem a magam részéről a napi 20-30 km-es utat, akkor megkaptam a felülről való áldást is. Eleinte

Elértük uticélunkat

fiúknak, hogy meghívott erre az útra.

idegennek tűnt, de aztán igen jól esett az általános Buon Camino: Jó utat köszönés. Jó utunk volt. Hála Istennek, a hit útján haladva az apafia összetartozásunk is megerősödött. Hálas vagyok Márton Gyarmati István

Az Egyházközség hírei és programjai

Mindenszentek – Halottak napja

November 1.-én, szombaton 15 órakor a Rábapaty – bogyzói evangélikus temetőben, 17 órakor pedig a sárvári városi temető evangélikus urnás kápolnájában tartunk temetői istentiszteletet.

Reformáció ünnepe

November 2.-án, vasárnap 10 órai kezdettel, a sárvári református templomban tartjuk az idei közös ünnepségünket a református testvérekkel. Istentisztelet után a várparkban álló Sylvester emlékmű koszorúzására vonulunk át. Rábapatyon november 9.-én vasárnap 11 órakor kezdődő istentiszteleten emlékezünk meg a reformációról.

Lelkész értekezlet

November 10.-én, hétfői napon Répcelakon tartja a Vasi Evangélikus Egyházmegye lelkeszi kara a havi munkaértekezletét.

Nőegylet

November 11.-én kedden 16 órai kezdéssel kerül sor az asszony testvérek következő összejövetelére.

Hittudományi Egyetem

November 12.-én szerdán nyílt napra hívja és várja az érdeklődőket budapesti egyetemünk minden tanszéke.

Esperesi vizitáció

November 17.-én hétfőn, gyülekezetünkben canonica vizitációra érkezik az egyházmegye elnöksége.

Konfirmandus nap

November 22.-én szombaton a gyülekezetek konfirmandusainak találkozájára kerül sor Kőszegen.

Teológus szupplikáció

November 23.-án, örökélet vasárnapján végez igehirdetési szolgálatot istentiszteleteinken a Hittudományi Egyetem lelkeszi szakos küldötte.

Férfiegyelet

November 25.-én kedden 17 órai kezdettel jönnek össze a férfi testvérek Sárváron. Az alkalom egyúttal az első ádventi bibliaóra is lesz.

Ádventi bibliaóra sorozat

November 25.-én kedden 17 órakor Sárváron kezdjük el a sorozatot. December 2.-án Rábapatyon folytatjuk, december 9.-én ismét Sárváron, december 16.-án Rábapatyon fejezzük be. Ezúton kérem a testvérek figyelmességét és segítségét a ki és a beutazás terén.

Népdal éneklési verseny

November 29.-én szombaton Kemenesmagasiban kerül megrendezésre a hagyományos gyermek és ifjúsági népdal éneklési verseny. Jelentkezni a lelkeszi hivatalon keresztül lehet.

Egyházfenntartói járulék

Kedves Testvérek! Az újságban található csekkel kapcsolatban kérünk mindenkit, hogy személyes egyházfenntartási hozzájárulását fizesse be. Ugyanezt banki átutalással vagy személyesen a Lelkeszi Hivatalban is megteheti. Az éves összeg akár több részletben is fizethető. Gyülekezeti költségvetésünk bevételi oldalát és az egyháztagság választási névjegyzékben való nyilvántartását a nettó jövedelem, vagy nyugdíj 1%-ának befizetésével teljesíthetik a testvérek.